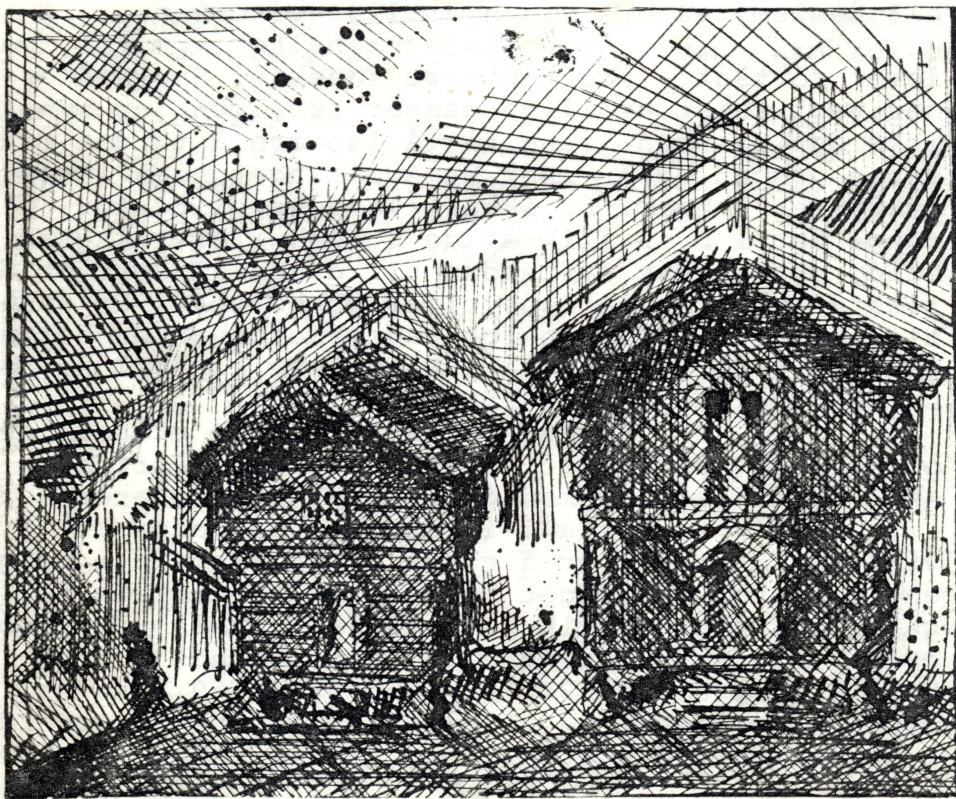

NUMEDØLEN

Utgitt av Numedalslaget i Oslo

FORKVINNEN HAR DETTE Å SI TIL MEDLEMMENE

Numedalslaget tar sommerferie nå fra juni til september. Det høres kanskje noe råflott ut, men en må huske på at laget drives med innsats bare fra noen få interesserte på fritidsbasis. Absolutt de fleste driver med studier som hovedbeskjeftigelse og har naturligvis begrenset tid til rådighet. Finnes det noen som enda ikke har hørt om Numedalslaget i Oslo og har lyst til å bli medlem, så er dere hjertlig velkommen.

Numedalslaget halter som før, men lever fortsatt, noe redusert kanskje. Spørsmålet har vært reist utallige ganger før, men jeg synest ikke det er noen grunn til å la være å ta det med denne gangen også. Har Numedalslaget noen levedyktighet lenger? Er ikke tilbudene blitt for mange her i byen slik at de utkonkurrerer lagsarbeid, og er ikke avstanden til dalen så kort at de fleste reiser hjem i høytider og helger? En annen ting er at interessen for lagsarbeid har dabbet av kraftig i de senere åra. Det siste kan vel henge sammen med mengden av fritidstilbud.

Jeg har forsøkt å kaste ut noen synspunkter på spørsmålet om Numedalslaget fortsatt skal leve. Jeg tar med glede imot kommentarer.

Hytta i Lommedalen er under utvidelse. Meningen er å gjøre dugnadsarbeid i helgene framover. Arbeidet består i å restaurere det gamle vedskjulet slik at det skal kunne brukes som overnattingshus. Nærmere orientering hos Tormod Haug T. privat: 24 35 76, jobb 56 41 80. Han er også interessert i å verve folk til dugnadsarbeid i sommer og til høsten.

SLUTT OPP OM LAGET DA VEL! !

Er du interessert i toraderkurs?

Numedalslaget har planer om å starte kurs i toraderspill til høsten. Lærer blir ingen ringere enn Per Midtstigen. Det forutsettes at de som melder seg stiller med egen torader.

Hvor ofte det blir øving og hvor lang tid kurset vil strekke seg over, kommer vi tilbake til senere. Interesserte må henvende seg til Berit Mogan, Oscars gt. 6 b, Oslo 3, tlf. 46 97 38 innen september.

GJELLERUDSTUA

Litt om middelalderhus i Numedal og Gjellerudstua i særdeleshet.

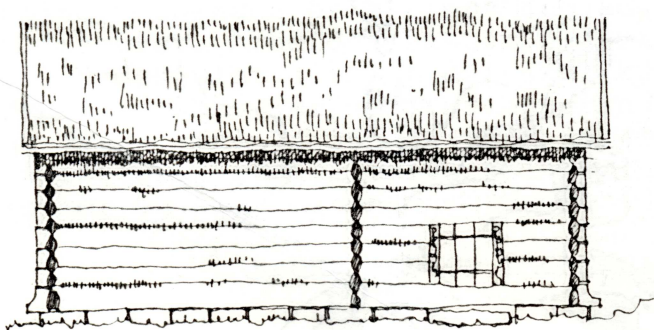
Numedal har et overveldende antall middelalderhus, visstnok flest av landets dalfører. En kan nevne i fleng:

stue på Mellom Kravik, loft på Mellom Kravik, loft på Søre Kravik, Raulandstua (Folkemuseet), stue på Helgemykstua, Veggli, loft på Søre Rauland og Tufto, Uvdal, loft på Nordre Sandnæs, Nore, loft på Søre Helle, Rollag, loft på Vangestad, Flesberg, loft på Alstad i Rollag, loft på Eide i Nore og Hvåle i Nore, loft på Fjose i Svene, loft på søre Skjønne i Nore, loft på Røysland i Uvdal, loft på Husebø, Uvdal, loft på Søre Garås i Flesberg, delvis middelalderloft på Søre Fekjan i Rollag, nordre Tråen i Rollag og Kjemhus i Veggli. Stavkirkene i Uvdal, Nore og Rollag.

.... og lista er sikkert ikke helt komplett.

I tillegg til disse sikkert daterte middelalderhus finnes det også noen tvilstilfeller, som de lærde har stridd om dateringen av. Dette gjelder spesielt langloftet på Sevle i Nore, låven på Sevle i Nore og ei stue på søre Gjellerud i Flesberg. Johan Meyer daterer låven og loftet på Sevle til tidl. 1600-tall, og Stigum er enig med ham i dette. Låven har et autentisk årstall over døra, 1632. Både Johan Meyer og Stigum mente at loftet på samme gård måtte være satt opp av samme byggherre.

Men etter Roar Hauglid's mening kan låven være en god del eldre. Hele bygningskroppen med dens reisning vidner om det, og det samme gjelder tømmerbehandlingen. Årstallet 1632 kan referere seg til en seinere utvidelse av døra, slik at en kunne kjøre gjennom den.

Omtrent slik så stua ut før ombyggingen.

At loftet er et middelalderloft må være hevet over en hver tvil. Hadde bonden på Sevre i 1632 så god råd at han kunne føre opp en slik låve og et slikt loft, ville sikkert loftet blitt mere preget av tidens mote. Bygningen har flere detaljer og konstruktive trekk som bare kjennes fra middelalderen.

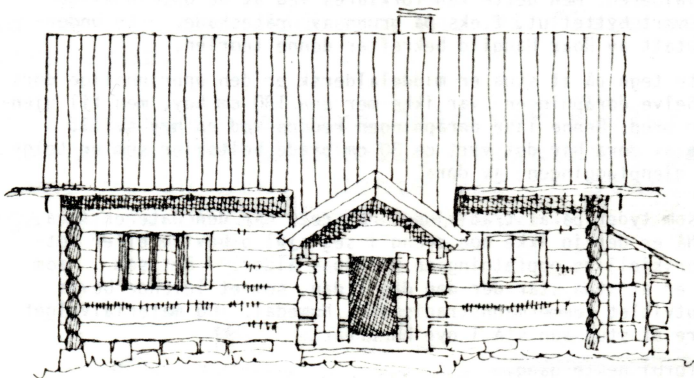
Stua på søre Gjellerud har vært datert til 1300-tallet av både Johan Meyer og N.C.Nicolaysen, mens Hilmar Stigum har ført argumenter for at denne bygningen stammer fra tidlig 1600-tall. Til slutt har tidligere riksantikvar Roar Hauglid datert den tilbake til middelalderen.

Stua på Gjellerud ligger kloss opp til vestsidevegen i Flesberg, og er godt synlig om en ikke har for stor fart i svingene. Nabogården, nordre Gjellerud har to freda bygninger, ei stue og et loft.

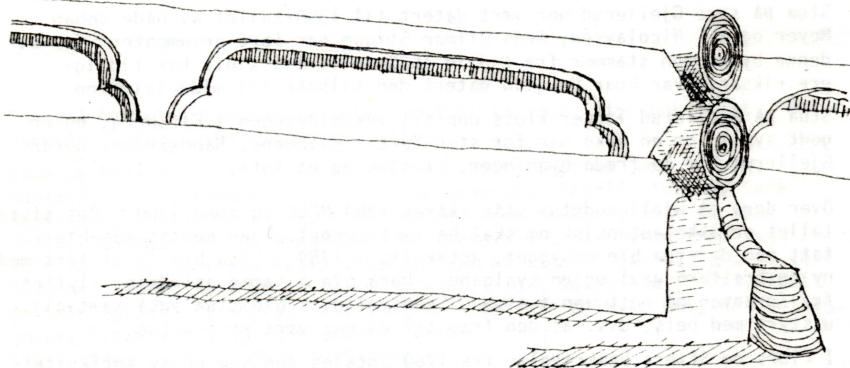
Over døra på Gjellerudstua står skåret 1789.MCCC og anno 1300. Det siste tallet er ikke autentisk og skal ha vært funnet på en mønsås som ble tatt ned da stua ble ombygget, antakelig i 1789. Stua ble da utstyrt med ny og brattere gavnl og en svalgang. Døra ble i samme anledning flyttet fra forkaven og rett inn i stua. Sannsynligvis ble stua også samtidig utstyrt med peis, dvs. at den fram til da har vært en årestue.

I Flors og Styhrs beskrivelse fra 1760 omtales den som en av antikvitene i dalen, noe som kan bekrefte antakelsen av at den på den tid var årestue fortsatt. De nevner at den er bygget av svært tømmer som gjeterdrengene skal ha båret hjem fra skogen. Hvis det er riktig, skriver de, så må de ha vært sterkere enn numedølene av i dag.

Huset er 8 m bredt og 10.60 m langt. Høyden til veggbandet er 3,2 m. De indre mål av stua er 7 x 7,2 m. Det er m.a.o. ei stor stue som ligger like opptil Raulandstua i størrelse. Høyden er også større enn Numedalsstuene fra etterreformatorisk tid. Den hadde opprinnelig tredelt grunnplan med dør inn til forkaven, men den er modernisert og den gamle inngangen er kubbet igjen. Tømmeret har hatt sin naturlige avrundning, men er lett flattelgjet i seinere tid. Laftehodene er rundovale.

Slik så stua ut etter at den ble utstyrt med sval.
Idag er svalgangen fjernet, og det er satt på en liten skut i sveitserstil.

Tradisjonell middelaldersk svill-detaljering.

I hele sin reisning og utseende er stua middelaldersk. Både i laft, dimensjoner og oppbygging kan den minne om de andre middelalderstuvne fra Numedal, Raulandstua, Kravikstua og stua fra Mykstu. Det skal derfor ganske sikre holdepunkter til for å bevise at den er bygget i etterreformatorisk tid, slik Stigum hevder.

Når Stigum ikke kunne godta tradisjonen om årstallet 1300 er dette fordi huset mangler de helt store spesielt utformede sviller som var vanlig i middelalderen. Men dette kan forklares ved at de opprinnelige sviller har vært byttet ut, f.eks på grunn av råteskade. En undersøkelse foretatt av Roar Hauglid bekrefter denne teorien.

Det sterkeste tegn på at stua er middelaldersk er den opprinnelige dørs utforming. Selve døråpningen var ikke mer enn 130 cm høy, men til gjengjeld 140 cm bred. Denne lave døråpningen reddes ved en høy svill. På hver side av døra har det vært ca 30 cm brede beitskier som er telget bort ved gjenpluggingen av døra.

Det er mye som tyder på at tradisjonen har rett når den daterer stua til 1300. Nå er det jo ikke noe poeng i seg sjøl å bevise eller motbevise de forskjellige oppfatningene om stuas alder. Det som er viktigst er at stua står der den dag i dag, som et levende bevis på en høyt utviklet tømmermannstradisjon i Numedal. Og materialvalget vil nok gjøre at stua kan stå i nye hundreår.

Kjør sakte forbi neste gang.

Nils Friis.

NUMEDALBANENS 50 ÅRS JUBILEUM

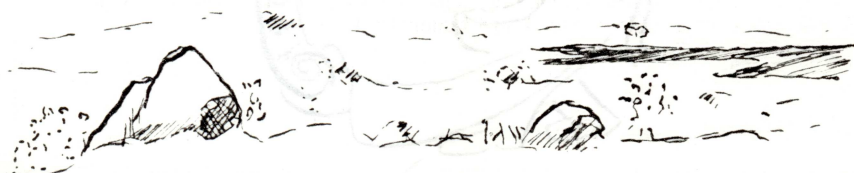

Fredag 18 november i fjor var det utflytternes dag i Numedalsbanefeiringa, og Numedalslget i Oslo hadde fått ansvaret.

Vi troppet opp på Kongsberg stasjon kl. 15 med kaffekontainere, boller og musikere. Flere musikere kom på underveis, og ved hjelp av NøTB's "fantastiske" høytaleranlegg fikk alle pasasjerer numedalsslåtter ved siden av serveringa. De serverende personer hadde trukket fram anleggsarbeidernes hatter og barter, og med anleggs-slusken fulgte også anleggskokkene. At det er dårlig med anleggsarbeide på banen i dag viser en bemerkning fra noen unger på stasjonen: "Hei cow-boy."

Vel oppe etter første I. runde hoppet vi av i Nore og kokte mer kaffe mens toget var oppe og snudde. På Kongsberg stasjon ventet en ny ladning boller, kaffe og flere sevitører. Så da vi for 2. gang nærmet oss Rødberg var vi flere servitører enn pasasjerer.

Da hele rallargjengen fra Oslo var samlet på Kollandsrud for en skikkelig avslutning på feiringa, var vi 20 stk. Dette var en start på feiringa og om 50 år fortsetter vi.

Årsmelding for 1977

Laget kan se tilbake på et meget aktivt og godt år. Medlemstallet har økt fra 48 i 1976 til 60 i 1977 (bet.medl.) Det har vært 5 lagsmøter med noe vekslende oppslutning, med for det meste godt frammøte. Styret har hatt 10 møter, derav 1 sammen med springargruppa. Springargruppa har arrangert 2 kurs, 10 i vårterm. og 10 i høstterm., og den har hatt 2 hyggelkvelder. Av andre kurs har laget hatt 1 rosemalerkurs og 1 kurs i tægerarbeide. Numedalslaget har hatt 2 dansefester i Ing.hus og 3 folkedanskvelder i Nordahl Brunsgt. 22.

Vi har hatt rakefiskfest i Tannlegenes hus hvor 150 gjester deltok. Juletrefest ble arrangert i januar. Skirennet på hytta ble avviklet i mars med relativt god deltakelse. Numedalslaget i Oslo har sommeren 1977 reist en minnestein over de første som utvandret fra Numedal til Amerika i 1837.

Den står i Veggli. Avdukingen skjedde 18. sept. Ellers har laget deltatt i Oslo kommunes 5-års fest for innflyttere i Oslo.

Laget har vært med å feire Numedalsbanens 50 års jubileum, fler medlemmer var med på program og kaffeservering på Numedalsbanen.

13 medlemmer har deltatt på dugnad i BLS i vår og høst.

VALG PÅ ÅRSMØTET 2.2.78.

Styret:

Forkvinne: Berit Mogan.
Sekretar: Ketil Ueland.
Kasserer: Hans Beltesbrekke
Styremedl: Bjørg Undebakke.
Anne Grete Nørstebø.
Sigrid P. Tallerås.
Varamedl: Andreas Solberg.
Berit Nicolaisen.
Revisor: Halvard Lesteberg.
Ragnar Halden.
Vara: Leif Kverndalen.

Byttestyre.

Formann: Tormod Haug.
Medl: Hans B. Paulsrud.
Svein Åsen.
Gro Kollandsrud.
Berit Nicolaisen.
Åse Terjesen.
Levor Traaen.
Ragnar Halden.

(Hytttestyret er utvidet med 2 personer p.g.a. påtenkt utbygging av uthuset.

Panevakter: Berit Mogan.
Sigrid P. Tallerås.
Svein Åsen.
Vara: Aasmund Flø.
Per H. Midtstigen.

Idretts- og skytternemd.

Formann: Nils P. Undebakke.
Styremedl: Ketil Ueland.
Alf Aamodt.
Vara: Per H. Midtstigen.
Ragnar Halden.
Ellen Korvald.

Arkivar: Levor Traaen.

Presse- og teaterkontakt:
Dagfinn Kravik.

Folkedansgruppa.

Forkvinne: Norunn L. Åsen.
Kasserer: Aasmund Flo.
Medl: Per H. Midtstigen.
Vara: Gro Kollandsrud.
Alf Aamodt.
Berit Nicolaisen.

Studienemd.

Forkvinne: Berit Nicolaisen.
Medl: Hans B. Paulsrud.
Sigrid Brugaard.
Mørie Halden.

Hjelpekasserer:
Anne Grete Nørstebø.

Styre for lotterifondet.

Gunnar Ulbaasen.
Ragnar Halden.
Berit Mogan.

Redaksjon i "Numedølen":

Formann: Sverre Wyller
Annonsesjef: Hans B. Paulsrud.
Red.medl: Berit Mogan.
Dagfinn Kravik.
Hans Beltesbrekke.
Nils Friis.

Valgkomite:

Formann: Dagfinn Kravik
Medl: Per H. Midtstigen.
Sigrid Tallerås.
Vara: Bjørg Undebakke.
Ragnhild Landerød.

NUMEDALSLAGETS ELDSTE MEDLEM 90 ÅR.

I mars i fjor fylte uvdølen Lars Rustbøle 90 år, og i den anledning har "Numedølen" hatt en prat med han.

Det var en sprek 90 åring som møtte oss da vi ringte på hjemme hos han på Grønland i Oslo. Vi blei hjertelig mot-tatt og det gikk ikke lenge før vi fikk traktering, på numedalsk vis.

Det første som faller oss inn å spørre han om, er hvilken oppskrift han har for å holde seg så frisk og sprek i en alder av 90 år. Svaret får vi med et glimt i øyekroken: "Det skal mye til for å knekke en som er født og oppvokst øvst på dal'n".

Det vi alle kjenner Rustbøle for, er hans store forfatter-skap. Hele 70 bøker er kommet fra hans hånd, med et opp-lag på 1.5 millioner.

Hans evne til å skrive meldte seg tidlig. Allerede på folkeskolen skrev han dikt, og det foregikk i skjønnskrifts-timene. Da læreren oppdaget det, bar det i skammekroken med den vordende forfatter.

Vi får mange artige historier fortalt. En av dem er om en avisfeide han som 13 - 14 åring hadde med ordfører Reinton fra Hallingdal. De kranget om plasseringen av Bergensbanen og om forskjellen i seterdriften i Hallingdal og Numedal. Reinton mente hallingene var mer reinslige på setra enn numedølene, men det ville ikke guttungen i Rustbøle være enig i.

En gang var Reinton på reise gjennom Numedal og da hadde han skysskar. Denne skysskaren var fra øvre Uvdal og kjente godt til Lars og avisskrivingen hans. Da de kom opp i Uvdal et stykke, spurte Reinton skysskaren om han kjente til denne mannen som skreiv imot han i avisen under signaturen L.R. "Å, det er guttungen hans Gullik

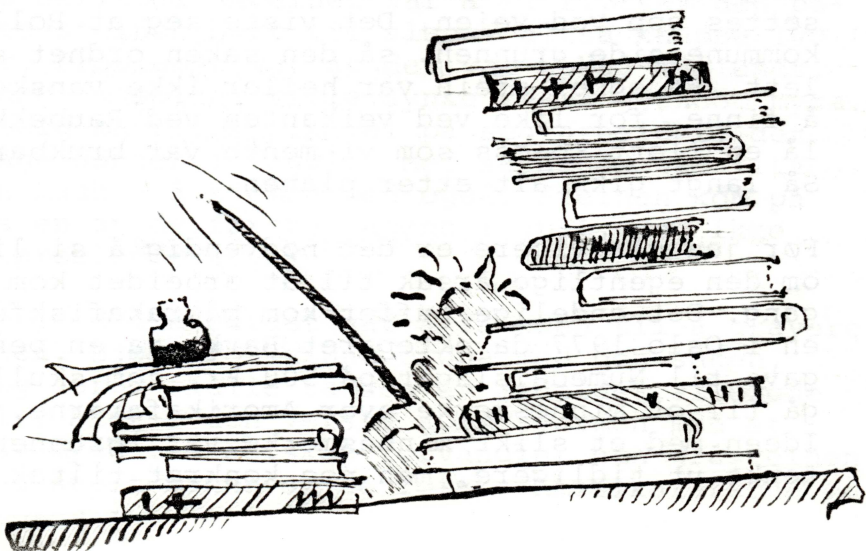
Rustbøle det, han er ikke konfirmert ennå," svarte skysskaren. Dermed var det slutt på den avisfeiden.

Handlingen i alt det Rustbøle har skrevet, og fortsatt skriver, har religiøst innhold. "Jeg vil ære Gud i alt jeg skriver", sier han. Mye av handlingene i bøkene er selvopplevd, men endel har han også fått seg fortalt. Livet på bygdene er skildret i flere av bøkene hans.

Rustbøle har aldri vært forfatter av yrke. Det er som offiser og lærer han har tjent til sitt daglige brød opp gjennom årene. Først etter at han blei pensjonist, blei skrivninga hovedbeskjeftigelsen hans, før hørte den fritida til. "Jeg har aldri hatt til hensikt å tjene penger på bøkene mine. Det lille det har kastet av seg, har jeg gitt bort", forteller han oss.

Da vi spør han hva han fyller dagen med nå, så er svaret skriving, fra morgen til kveld. Det blir helst småfortellinger nå. Han er blitt for gammel til å skrive bøker.

Vi tar farvel med denne livskraftige numedølen. Han ber oss om å ta turen om igjen, og det gjør vi så gjerne.

Rapport om Minnesteinen i Veggli

Like etter at snøen var gått i fjor sommer hadde Numedalslaget befaring langs Nordmannsslepa i Veggli der den planlagte minnesteinen over de første utvandrerne fra Numedal til Amerika skulle stå. To representanter fra Kulturnemda i Rollag kommune, Olav Nesset og Kåre Bekjorden var med på befaringen.

Reidar Fønnebø sto i spissen for arbeidet og ledet ekspedisjonen oppover slepa med mål å finne en laglig plass for steinen. En tørr gressvokst plass nær Raubekk, ca. 1 km ovenfor Liengårdene, ble sett på som beste alternativ. Bilveien Veggli - Tinn går vel snaue 100 m fra denne plassen. At det var såpass kort avstand fra bilveien var en fordel slik at andre enn fotturister også kunne få anledning til å se steinen. Et skilt måtte da settes opp ved veien. Det viste seg at Rollag kommune eide grunnen, så den saken ordnet seg lett. En egnet stein var heller ikke vanskelig å finne, for like ved veikanten ved Raubekk lå en flott koloss som vi mente var brukbar. Så langt gikk alt etter planen.

Før jeg går videre er det nødvendig å si litt om den egentlige årsak til at arbeidet kom i gang. Det endelige puffet kom på rakafiskfesten i Oslo 1977 da ekteparet Barka ga en penge-gave til Numedalslaget på 500 kr. som skulle gå til et minnesmerke over Amerikafarerne. Ideen med et slikt minnesmerke var igrunnen tenkt ut tidligere, men noe konkret tiltak

var enda ikke kommet igang. Pengegaven forpliktet Numedalslaget til å gjøre noe, og Styret med forkvinnen Bjørg Undebakke mente at nå var tiden inne til å realisere den gamle ideen.

En kommitte ble satt ned for å få fortgang i arbeidet. Kommitteene besto av Bjørg Undebakke, Dagfinn Kravik og undertegnede. Det ble fort klart at det trengtes mer penger. Styret besluttet derfor å søke andre organisasjoner i omegnen om pengestøtte. Resultatet ble at vi fikk 1000 kr. av Numedal Reiselivslag, 500 kr. fra kulturutvalget i Rollag kommune og 250 kr. fra Drammen og Opland Turistforening. Til sammen i pengegaver ble det 2250, Numedalslaget var storfornøyd.

Neste skritt i arbeidet var å få flyttet den påtenkte steinen bort til slepa, altså knappe 100 meter. Problemet var at det var nokså myrlendt, og tunge maskiner ville synke tvers gjennom myra. En modig maur tok likevel på seg arbeidet, det var Åge Hansen i Veggli. Med så hadde han litt av en maskin å kjempe med også. Steinen kom på plass en av de første dagene i juli, dog ikke helt problemfritt.

Neste ledd i arbeidet var å få noen til å gravere steinen. Bjørg forkvinne ordna med den saken, Aslaug Norum skulle ta seg av arbeidet allerede i juli. Midt i den verste sommervarmen med et hav av mygg til selskap forvandlet hun gråsteinen til et stolt minne om de første Amerikafarerne fra Numedal.

Innskriften ble denne:

"8. april 1837 for dei første emigrantane frå Buskerud over dette fjell til Amerika. Desse var: Ole og Ansten Nattestad og Hallstein Brekkeiet frå Numedal. Minnesteinen er reist av Numedalslaget i Oslo 1977 i høve 140 års-minnet."

Søndag 18. september, en solrik og varm dag, ble steinen avduket med en offisiell tilstelning ved steinen. Gledelig mange, nesten 100, møtte fram til avdukingen der Reidar Fønnebø redegjorde for bakgrunnen og ideen med en slik stein. Samtidig rekonstruerte han Nattestadbrødrenes reise over fjellet til Stavanger. Steinen ble til slutt gitt som gave til Rollag kommune, slik at det heretter blir kommunens oppgave å ta vare på den. Formannen, Olav Nettet var til stede og takka for gava og lova å ta godt vare på steinen.

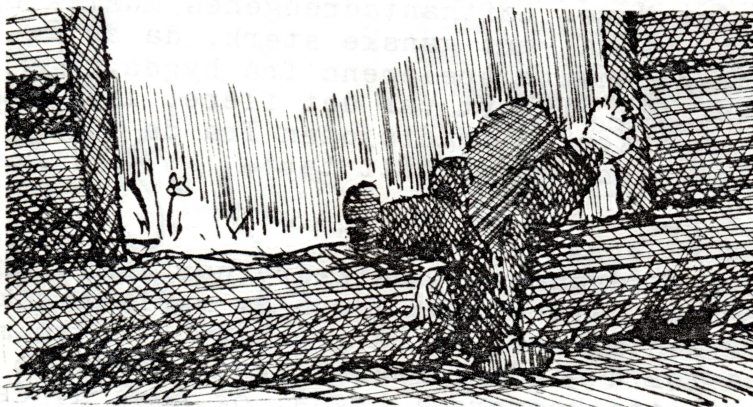
Olav Strømmen hadde med seg fela og spilte slåtter i tilknytning til høytideligheten. Minne steinen fikk sandelig en vakker start i livet.

En vinter har gått siden dette skjedde, og har ingen tatt den, så står den der fremdeles. Vi håper mange får lyst til å ta en tur langs slepa og se steinen slik den er tenkt, som et minne om at akkurat her vandret de første Numedøler bort fra dalen og fedrelandet på vei til det ukjente landet - Amerika.

Berit Mogan

NISSEHISTORIE FRÅ FLESBERG.

Bestefar til bestemor åtte både Berge og Bjøråsen. Ein dag i kveldinga var han i løa i Bjøråsen. Då kom nissen hoppande ned frå høystaden. Han såg ut som ein liten gutunge, hadde gråtrøye og langluve, og så hadde han brune auger. Han prøva å komme avstad, men han var så liten at han hadde vondt for å komme over dørstokken.

Løitnantsdrengene fra Nore

Øvre Numedal synes det som om vi var noe fattige på spelemenn i gammel tid, sammenlignet med andre bygder og dalfører på østlandet. Vi synes å ha få tradisjoner å bygge på med hensyn til felespill. Dette kan umulig være rett. Hverken folkelynne, natur eller dagens religiøse aktivitet skulle tilsi dette, snarere tvertom, og jeg tror ikke dette bildet er rett.

Vi vet om spelemenn fra øvre Numedal, så som Steingrim Haukjem fra veggli og Løitnantsdrengene fra Nore. Løitnantsdrengenes musikk og tradisjon må ha vært ganske sterk, da de er omtrent de eneste spelemenn fra bygda, som noen husker på. Sikkert var det flere, like gode, men musikken og tradisjonen fra de fleste av spelemennene må ha gått tapt.

Løitnantsdrengenes musikkarv har imidlertid overlevd, sikkert på grunn av musikkens kvalitet, men sikkert og på grunn av etterkommernes sans for å holde fedrenes arv i hevd. De har mange etterkommere i bygda, og noen av dem er ennå tradisjonsbærere av musikken. Hvem var så Løitnantsdrengene ?

Det var egentlig faren som var løytnantsdreng, men navnet ble hengende ved de 4 sønnene hans også. Faren het K n u t H a l v o r s e n Ø y a n h a u g e n fra Nyhus, og han var født i 1763 og døde i august 1848. Han var gift med Astri Gundersdtr. Noreeie, som var født i 1761. Knut Halvorsen var i sine unge år dreng hos en løytnant som bodde på øvre Nore, han het Povel Resen von Bigum, derfor ble han kalt løytnantsdrengen på folkemunne, og sønnene hans ble kalt "løytnantsdrengjin". Om faren var en mester på fela, så var sønnene minst like gode. Astri og Knut Øyanhaugen hadde 7 barn: 1) Inrid f:1785 g.m. Torstein T. Lid, Rollag, 2) Povel (Pål) f:1786 g.m. Ingeborg P. Glaim, 3) Halvor f:1789 g.m. Sønnøv Toresdtr. 4) Liv f:1792, 5) Ingeborg f:1796, 6) Gunnar f:1798 g.m. Margit Laugen, Rollag, 7) Torstein f:1805 g.m. Jøran Mogen, datter til lensmann Nils Nilsen på Mogen i Veggli.

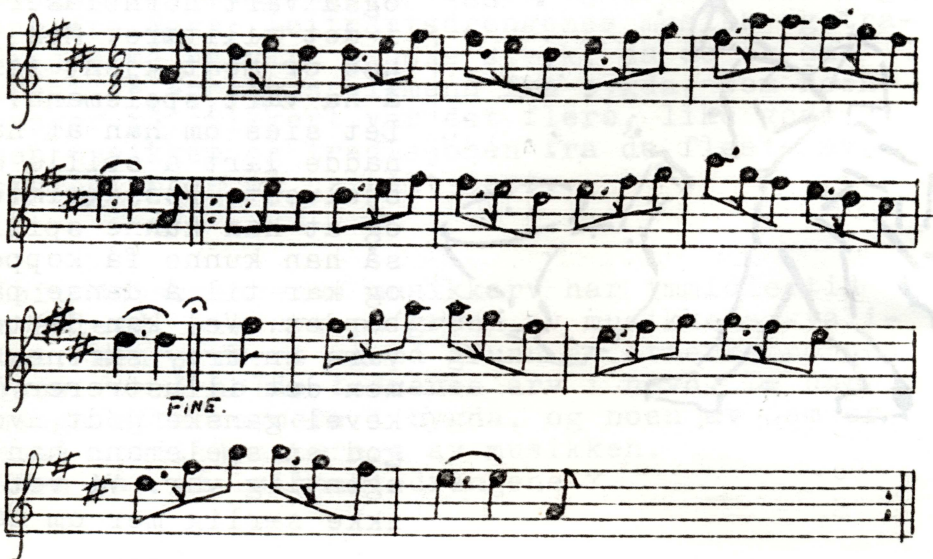
Knut Øyanhaugen hadde ved siden av å være dreng hos løytnanten også vært hornblåser i det militære. Men et han er mest kjent for å ha vært spelemann. Det sies om han at han hadde lært å spille av sjølveste Fossegrimm, og at han kunne spille så han kunne få kopper og kar til å danse på bordet. Vel kan dette være en drøy skrone, men det illustrerer likevel ganske godt hvor god en spelemann han egentlig var. Vi vet ikke særlig mer om han,

og vi vet ikke om slåtter som er bevart etter han.

Da vet vi betraktelig mer om sønnene hans. Alle sammen hadde de arvet farens musikalske gaver, alle sammen spilte de fele, overraskende nok brukte de flatfele, men ikke alle gjorde seg like bemerket. De spilte også andre instrumenter, og i deres glansdager ga de av og til konserter med feler, fløyter og klarinett.

Han som gjorde seg minst bemerket var nok Halvor. Han var husmann under Ulbåsen og hadde en stor ungeflokk, dessuten døde han tidlig, bare 56 år gammel. Soga sier imidlertid at det var ingen som kunne spille slåtten "Sevlegutten" slik som han kunne.

Gunnar og Torstein gjorde seg nok mere bemerket i bygda. De var typiske bygdespillemenn, og de spilte ofte i bryllup og på fester, De red ofte foran brudefølget både til og fra kirken. Vi vet ikke om slåtter som de med sikkerhet brukte, men klokker Sandnes i Flesberg kunne huske at de brukte denne melodien en gang de spilte i et brudefølge.:

Gunnar er vel den av sønnene til Løytnantsdrenge, som heimbygda mest fikk glede av, dersom vi skal legge vekt på felemusikken. Broren Torstein var kanskje den mest musikalske, men han var mer stille av seg, og etter den gangen, da den vesle jenta hans drukna i fjorden mens han spilte i et bryllup i Gutterud i Nore, la han bort fela, og han ble deretter en kristen mann.

Broren Pål er nok den som ble gående for å være den beste av alle sammen, han ble videst og mest kjent, men han reiste til Amerika i 1842, og han kom aldri heimatt.

Gunnar eller Gonnar Spelemann som han ble kalt, vandret mye rundt på gardene, hvor han som rimelig var, ofte ble benyttet til spell og dans. Han var i tillegg en mye mer allsidig mann. Han ble svært ofte nyttet til kjøkemester, han holdt ofte liktalen i begravelser, og han drev en del som rokkemaker. Det finnes mange strofer å fortelle om Gunnar, som alle viser at han var en lettliva og hjelpsom mann, men plassen her tillater det ikke.

Du kan lese om løytnantsdrene i Tov Flatins bok: "Gamalt frå Numedal".

Torstein var, etter at han hadde lagt bort fela, i lang tid klokke i Nore kirke. Knut Skarpås, hvis bestemor var Ingrid, søster til Torstein og brødrene hans, forteller dette til Tov Flatin :

" Då han var smågut, såg han honom i kyrkja. Der sat han i ein av dei fremste stolane og hørde so merksamt på presten. Han var prestens medhjelpar og vyrd og avhalden av alle som kjende honom. Torstein og Jørunn sat tolleg godt i det, dei hadde jamvel arv etter seg."

Dette sitatet synes og tror jeg gir et godt og karakteristisk bilde av Torstein.

Dagfinn Kravik

Nimedöleis Kryssordkonkurranse

Detter er 10 bryg?

VANNRETT

1. Lag i Oslo
14. Guttenavn
17. Lik mennesker
24. Naboeer
31. To vokaler
33. Bilmerke
37. Fisk
41. Mannsnavn
44. Idrettsmønstring
46. I ansiktet
50. Tall
52. ... for strevet
56. To like
58. Skjer ofte på postkontor
61. Mannsnavn, Telemark
66. Jentenavn
70. Hva, dialekt
72. I Numedal
78. Artikkel
80. To like
82. I Numedal
88. Anta, hynorsk
92. Vakker
95. Plukke
100. Som 44
102. Er medlem av NU-laget
114. Bor i Oslo
122. Opp ...

LODDRETT

1. I Numedal
5. I Nordsjøen
9. I Numedal
14. Nå (~~eng.~~)
16. Vi, dialekt
18. Trolig
22. Dårlig karakter
24. Katte-....
27. Har vært formann i laget
31. Som 22
33. Kraftutbyggingsplaner
39. Synge
45. Var formann i fjor
50. God
54. Sammenkomst
62. Spise
65. To vokaler
67. Hver mandag
75. I eventyr
80. Dinglete, dialekt
87. Forskjellig
91. Gjør vegvesnet
97. GÅ, dialekt
102. Liker numedøler
110. Som 62
113. Ta, dialekt
117. Glane
120. To like
122. og pent
127. Om sommeren
130. Tilstrekkelig

Løsningen sendes inn til:
Berit Mogan, Oscarsgate 6B, Oslo 3

MEDARBEIDERE I NUMEDØLEN

REDAKTØR : Berit Mogan og flere
LAY-OUT OG TEGNINGER : Sverre Wyller
SKRIVING : Anne Grethe Nørstebø
 Nils Friis
 Aasmund Flo
STOFF : Nils Friis
 Hans Beltesbrekke
 Berit Mogan
 Dagfinn Kravik
 Gro Kollandsrud
 Bjørg Undebakke

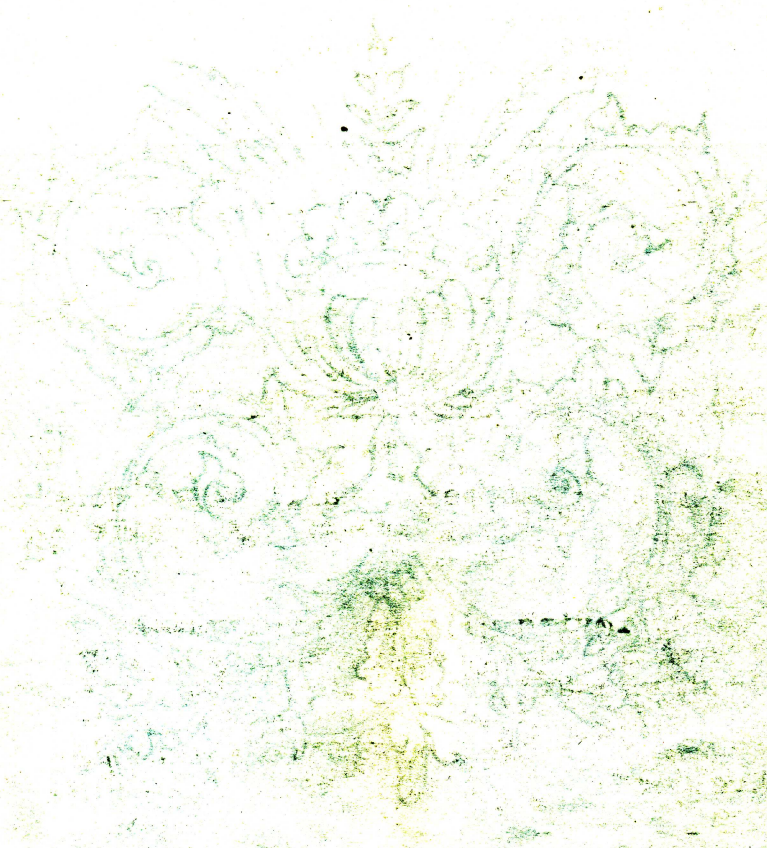
AKTIVITETER I LAGET HØSTEN -78.

Det blir lagsmøter i Halli torsdagene
28.sept., 2.nov., og 14. des., alle
dager kl. 19.30.

Springarøving blir det hver mandag
f.o.m. 18.sept. t.o.m. 4.des.
Sted: Blåsalen. Tid: 19.00.

Ellers blir det som vanlig folkedans-
kvelder.

THE DOOR

by the Author of 'The Door'

